

d ů v o d ů:

Povinnost žalovaných, by se postarali o výmaz práva zástavního, jež na domě žalobců bylo zaznamenáno pro dávku z majetku, předepsanou původnímu majiteli tohoto domu, plyne z ustanovení § 928 poslední věta obč. zák., podle něhož prodatel jest vždy práv z dluhů a nedoplatků, jež váznou na věci. O takovýto dluh na věci váznoucí tu jde, třebaže bylo zástavní právo na domě zaznamenáno až po jeho knihovním odevzdání žalobcům, poněvadž záznamem zástavního práva bylo jen uplatněno zákonné zástavní právo pro dávku, kterým podle rozhodnutí berní správy ze dne 31. ledna 1925 dům žalobců jest zatížen a byl zatížen již, než dům byl žalobcům knihovně odevzdán. Jelikož tento závazek k depuraci plyne ze zákona, nezáleží na tom, zda se žalovaní výslovně k depuraci tohoto dluhu zavázali; byli by prosti této povinnosti jen tehdy, kdyby žalobci byli převzali dluh na sebe. To se však podle kupní smlouvy nestalo. Takový závazek žalobců nevyplývá ani z ustanovení odstavce II. bodu 4 smlouvy, podle něhož žalobci byli oprávněni zaplatiti pohledávku Marie S-ové, již převzali na srážku kupní ceny, jen se svolením žalovaného Dr. S-a. Z přednesu žalovaných o účelu tohoto ustanovení, který jest ostatně nepřipustnou novotou, plyne spíše opak. Neboť z něho jest zřejmo, že zmíněné ustanovení mělo sloužiti spíše k zajištění náhradního nároku Dr. S-a proti Marii S-ové, kdyby musil o n zaplatiti dávku z majetku, nikoliv však k zajištění žalobců, kdyby tuto dávku musili zaplatiti o n i. Jestliže žalobci nepodali proti výměru berní správy mimořádný opravný prostředek k nejvyššímu správnímu soudu, pokud se týče neoznámili žalovaným výsledek stížnosti proti výměru tohoto úřadu, nemá to významu ve sporu o depuraci pohledávky, poněvadž to nemění nic na depurační povinnosti žalovaných. Míni-li žalovaní, že jim žalobci svým zaviněním způsobili škodu, jest jim volno, domáhati se náhrady této škody.

Čís. 7967.

**Zákonem ze dne 15. července 1919, čís. 419 sb. z. a n., nebyly do-
tčeny řady lázní, schválené státní správou. Okolnost, že řady nevyho-
vovaly nynějším poměrům a právnímu stavu věci, mohla jen dáti podnět
k tomu, by byly příslušným úřadem vhodně upraveny.**

**Stížnost lázeňské správy proti výnosu zemské politické správy, jímž
byl změněn lázeňský řád, má odkladný účinek, byla-li správa lázní ve
výnosu poučena, že se může z rozhodnutí zemské politické správy do
určité lhůty odvolati a byla-li oním výměrem vyzvána, by až po uply-
nutí této lhůty předložila pozměněný lázeňský řád k připojení schva-
lovací doložky.**

(Rozh. ze dne 14. dubna 1928, Rv I 1464/27.)

Žalobce zahájil lékařskou praksi v Lázních B. a měl oprávnění k provozování praxe té. Výnosem ze dne 31. března 1909, čís. 15.951 schválilo býv. místodržitelství pro království České v Praze domácí řád pro slatinné lázně v B., jehož § 2 zněl: »Dle nařízení okresního hejtmanství směji slatinné lázně a případně k nim příměsky jakož i používání masáže a elektrisování toliko na ordinaci lékařů od lázeňské správy k tomu zvolených vydávány býti.« Rozhodnutím Zemské správy politické v Praze ze dne 6. června 1924 byl doslov § 2 domácího řádu lázeňského změněn takto: »Slatinné lázně a jiné koncesí ku provozování lázní v B. povolené léčivé aplikace lázeňské mohou býti vydávány jen na poukaz lékařů oprávněných ku praksi v Československé republice.« V důvodech tohoto rozhodnutí se uvádí: Ustanovení předpisu § 2 nevyhovuje dnešním poměrům; neboť jest nesporným právem každého lékaře oprávněného k provozování praxe, aby nemocné, vyhledávající jeho pomoci, odkazoval dle svého nálezu k léčení lázeňskému a ordinoval jim různé aplikace lázeňské. Předpis § 2 domácího řádu v lázních B. jest však tak stylisován, že administrativní správa lázní může zameziti lékařům, jehož k vydání ordinací lázeňských nezmocní, výkon praxe lázeňské, což jest zákonně nepřípustné. Žalobu, již domáhal se žalobce na majitelce lázní v B. náhrady škody 135.000 Kč, odůvodňoval tím, že správa lázní v B. odpírala pro všechny lázeňské sezony, v nichž žalobce praksi lékařskou v B. provozoval, až do roku 1926 pacientům jeho na jeho ordinace vydati lázně, čímž mu způsobila škodu ve výši zažalovaného peníze. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Rozhodnutí sporu závisí jedině na rozhodnutí těchto právních otázek. 1. Pozbyla ustanovení bodu 2. domácího řádu pro slatinné lázně v Lázních B. schváleného výnosem ck. místodržitelství v Praze dne 31. března 1909, čís. 15.951 sama sebou platnosti zákonem ze dne 15. července 1919, čís. 419 sb. z. a n.? 2. Byla žalovaná strana výnosem zemské správy politické ze dne 6. června 1924, čís. 241.889 ihned po jeho doručení vázána, takže ode dne doručení výnosu nesměla odpírat nemocným lázně na žalobcovy ordinace, přes to, že v zákonné lhůtě podala stížnost proti onomu výnosu, jinými slovy, nutno stížnosti odepříti odkládací účinek? Soud odvolací stejně jako soud stolice první jest toho mínění, že obě otázky nutno zodpověděti záporně. K 1. Uvedený zákon jedná toliko o oprávnění vykonávati lékařskou praksi na území státu československého. V § 4 stanoví, že lékař oprávněný k vykonávání praxe na území státu může se usaditi kdekoli. Ustanoveními zákona nebyly nijak dotčeny řády jednotlivých lázní schválené státní správou. Že zákonem tím nebylo deklarováno, že správa lázní povinna jest na základě ordinace jakéhokoli lékaře oprávněného k vykonávání lékařské praxe na území státu československého vydávati nemocnému lázně a jiné koncesí povolené léčivé aplikace, tomu nasvědčuje nejlépe skutečnost spisy doložená, že zemská správa politická v Praze svůj výnos ze dne 6. června 1924 změnila výnosem ze dne 16. dubna 1926, čís. 147.571 v ten rozum, že slatinné lázně a jiné koncesí ku provozování lázní v B. povolené léčivé

aplikace mohou vydány býti jen na poukaz lékařů, kteří v obci Lázně B. jsou usazeni a zde k provozování praxe lékařské u okresní správy politické jsou přihlášení. K 2. Uvedený výnos ze dne 6. června 1924 není podle své povahy opatřením rázu zdravotně bezpečnostního, tedy ve veřejném zájmu vysloveným, nýbrž opatřením ve věci stran. Vždyť strana žalovaná osobovala si právo volby lékařů, na jejichž ordinaci vydávati bude lázně slatinné a jiné léčivé aplikace a právo to jí bylo odpíráno žalobcem. Uvedeným výnosem bylo o těchto protichůdných nárocích stran rozhodnuto ve prospěch žalobce, ovšem podle znění výnosu pozdějšího s tím omezením, že lékař ordinaci udílející musí býti usazen v obci Lázně B. Ježto tedy výnos ze dne 6. června 1924 byl opatřením ve věci stran, měla včasná stížnost strany žalované odkládací účinek. Teprv dnem, kdy výnos ten nabyl právoplatnosti, dnem 4. prosince 1925, byla strana žalovaná jím vázána a šlo by tedy teprve od toho dne o neoprávněné jednání na straně žalované, kdyby na ordinace žalobcovy byla odpírala vydávání slatinných lázní a jiných léčivých aplikací, pokud tyto povolovala koncese jí udělená. Rozsudek podle nesporného udání stran zjišťuje, že v lázeňské sezoně 1926 nebránila strana žalovaná ve vydávání koupelí a aplikací na předpisy žalobcovy. Žalobce nemůže tudíž právem vyvozovati z odpírání slatinných lázní a aplikací na jeho předpisy v době před 4. prosincem 1925 nárok na náhradu škody proti žalované.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, uplatňující dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., není oprávněno. Dovolatel stojí na stanovisku, že rozhodnutími správních úřadů bylo prý deklarováno, že původní znění § 2 lázeňského řádu bylo protizákonné a tudíž neplatné, že správa lázní, řídící se tímto nezákonným ustanovením, jednala nezákonně a nepřipustně, tudíž protiprávně, a že jest proto povinna nahraditi mu škodu tím způsobenou. Tomu nelze přisvědčiti. Není sporu o tom, že původní znění § 2 lázeňského řádu bylo nařízeno tehdejším okresním hejtmanstvím a že toto nařízení nabylo právní moci. Nezákonnost správního rozhodnutí neb opatření nemá jeho právní moc, není-li absolutně zmatečné (sb. n. s. čís. 315, 1067, 1434 a j.), rozhodnutí nebo opatření správního úřadu, třeba že nezákonné, ale formálně nabyvší právní moci, zůstává tudíž účinným, dokud novým rozhodnutím nebyl zřízen neb obnoven zákonný stav. Z toho plyne, že, když původní znění § 2 lázeňského řádu nebylo zrušeno samotným zákonem ze dne 15. července 1919, čís. 419 sb. z. a n., mohla okolnost, že nevyhovovalo, jak správní úřady praví, nynějším poměrům a právnímu stavu věci dáti podnět k tomu, by bylo příslušným úřadem vhodně nově upraveno; ale dokud se tak nestalo, zůstalo závazným a proto nemůže býti o tom řeč, že správa lázní jednala protiprávně, když se jím řídila dotud, dokud nebylo změněno. Odvolací soud tudíž vystihl správně, že záleží především na tom, zda původní ustanovení § 2 lázeňského řádu pozbylo samo sebou platnosti zákonem ze dne

15. července 1919, čís. 419 sb. z. a n., a správně odpověděl na to záporně. Neboť zmíněný zákon upravuje pouze podmínky, za kterých jest přípustno vykonávatí lékařskou praxi na území státu československého, kdežto nařízení správního úřadu, na němž se zakládalo původní znění § 2 lázeňského řádu, bylo vydáno u výkonu dozorčího práva, příslušejícího státní správě nad léčivými lázněmi a prameny podle § 2 písm. b) zákona ze dne 30. dubna 1870, čís. 68 ř. zák. Přisvědčiti jest odvolacímu soudu i v tom, že stížnost žalované proti výnosu zemské správy politické ze dne 6. června 1924, čís. 241.889 měla odkládací účinek. Tento výnos není sice, jak míní odvolací soud, opatřením ve věci stran, třebaže byl vydán k žalobcově stížnosti na správu lázní, nýbrž jest opatřením ve veřejném zájmu podle § 2 písm. b) zákona ze dne 30. dubna 1870, čís. 68 ř. zák., jehož se ministerstvo veřejného zdravotnictví ve svém rozhodnutí výslovně dovolává. Podle § 93 instrukce ze dne 17. března 1855 nemá, jde-li o rozhodnutí neb opatření ve veřejném zájmu, stížnost zpravidla odkládacího účinku, tento účinek může jí však býti přiznán, když povaha věci připouští odklad a když by straně neodkladným provedením rozhodnutí způsobena byla nenahraditelná škoda. Stížnosti žalované byl přiznán odkládací účinek, jak zřejmo z výnosu okresní politické správy ze dne 14. června 1924, čís. 27.930, jímž správa lázní byla poučena, že se může z rozhodnutí zemské politické správy odvolati do čtyř týdnů, a jímž byla vyzvána, by po této lhůtě předložila pozměněný domácí řád k připojení schvalovací doložky.

Čís. 7968.

Prodávatel jest oprávněn domáhati se žalobou na kupitele převzetí koupené věci. Kupitel jest povinen převzít koupenou věc, je-li nabízena ve stavu, hovícím smlouvě.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1928, Rv II 592/27.)

Prodávatelé domáhali se žalobou na kupitelích, by kupitelé byli uznáni povinnými podepsati vkladu schopnou kupní smlouvu ohledně nemovitosti. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolací důvod nesprávného právního posouzení, pokud jím odvolatelé uplatňují, že žalobcům vůbec nepřísluší oprávnění k žalobě, jest opodstatněn. Odvolatelům dlužno přisvědčiti, že žalobcům jako prodávatelům podle kupní smlouvy přísluší jen nárok na zaplacení kupní ceny, nikoliv však nárok, by žalovaní podepsali kupní smlouvu vkladu schopnou a by jejich právo vlastnické bylo vloženo do pozemkové knihy. Žalovaným jako kupitelům přísluší právo, by, byla-li kupní smlouva o domu uzavřena, bylo vloženo jejich právo vlastnické na koupený dům na základě kupní smlouvy vkladu schopné, a mohli by se žalovaní práva tohoto domáhati. Z kupní smlouvy a z přednesu stran nejde nikterak najevo, že by byla výslovně nebo